

luksavond ontmoet had, en die in haar herinnering niet dan een gevoel van afkeer had nagelaten, van haar angstvallig verborgen geheim zou weten. O, als An hem nu toch maar niets vroeg... ze praatte zoo licht haar mond voorbij.

Wat ze dan wel hoopte, wist Mientje zelf ternauwernood. Er leefde in haar een stil vertrouwen, dat er gebeuren zou, wat goed was te gebeuren. Ze verlangde niet anders naar Wouter, dan ze naar haar eigen broer verlangd zou hebben. Van het begrip huwelijk maakte ze zich geen eigenlijke voorstelling, en een kus had voor haar verbeelding geen sterker beteekenis dan de stevige omhelzing, die ze van Moe kreeg, als ze jarig was.

Op een namiddag dat ze van een van haar naaihuizen kwam, waar ze zich verlaat had, liep ze een laantje van de Scheveningsche Boschjes door om haar weg naar de tramhalte te bekorten. Het was een stille, grijze dag, in het midden van November; in de lucht was een zachtheid, die niet aan winter deed denken en tusschen de kale struiken aan weerszijden van het boschpad hing nog iets van den vochtig-prikkelenden herfstgeur, die eerst na sterke vorst geheel verdwijnt. De naakte takken en twijgjes, waaraan nog wel een verdord blad bengelde, stonden als een roerloos-zwart netwerk tegen de grijze lucht, die hier en daar oplichtte door den glans van een straatlantaarn.

Mientje haalde diep adem in de frissche atmosfeer, die ontspannend werkte na de eenigszins beklemmende warmte van het kamertje, waarin ze den geheelen dag had zitten werken.

Vóór haar liepen twee menschen, een man en vrouw, gearmd, dicht tegen elkaar. Het naaistertje keek naar hen zonder aandacht, haar gedachten nog verloren in een moeilijk probleem, waarover ze zoo lang was bezig geweest dien middag: hoe ze uit twee versleten overhemden één nieuw zou kunnen maken. Ze had lang en breed overlegd met Mevrouw, die bij al haar rijkdom zoo krenterig-zuinig kon zijn. Maar ze geloofde toch echt, dat het 't beste was zooals zij, Mientje, het gedacht had. Mevrouw had daar zoo geen kijk op. Ze zou de volgende week....

De twee menschen vóór haar stonden stil. De man legde zijn rechterarm om de vrouw heen, die zich achterover boog in een houding van volmaakte overgave. Hun gezichten naderden elkaar en het was, alsof ze ineem vloeiden. Toen legde de man ook zijn linkerarm om de vrouw heen en trok haar tegen zich aan, zonder dat zijn mond den haren losliet, en in het schemerduister laantje stond slechts één groote, donkere gestalte van twee menschen, die elkaar kusten in een zwijgende omhelzing, die niet te eindigen scheen.

Mientje stond roerloos. Haar handen, die haar taschje omklemden, werden ijskoud en een langzame rilling ging door haar lichaam. Ze beet